

הוא אינו עושה עד שמודיע לצדיקים. זהו שכתוב (עמוס א) כי לא יעשה ה' אלהים דבר כי אם גלה סודו אל עבדיו הנביאים.

עד שהיו הולכים, נכנסו לאותו כרם. ראו נחש אחד שהיה בא, ופיו פתוח, (והיה לוחש בלשנו) ולוהט בארץ בעפר. נער בגדיו רבי שמעון והכה ידו בראש הנחש, שכף הנחש, הנמיך את פיו וראה לשונו רוחשת. אמר לו: נחש נחש, לך ואמר לאותו הנחש העליון שהרי רבי שמעון בן יוחאי מצוי בעולם. הכניס את ראשו לנקב של עפר אחד, ואמר: גוזר אני, כשם שהתחתון חזר לנקב העפר, כך העליון יחזר לנקב תהום רבה.

רחש רבי שמעון בתפלה. עד שהיו מתפללים, שמעו קול אחד: ממני המות, הפנסו למקומכם. המכות של המשחיתים לא שורות בעולם, שהרי רבי שמעון בן יוחאי בטל אותן. אשריך רבי שמעון, שרבונוך רוצה בכבודך על כל בני העולם. במשה כתוב (שמות לב) ויחל משה וגו', שמשמע שאחז אותו פרגוד, ואתה רבי שמעון גוזר, והקדוש ברוך הוא מקיים. הוא גוזר, ואתה מבטל.

בין כך ראה שהאיר השמש ועבר אותו השחר. אמר רבי שמעון, ודאי שהעולם התבשם. נכנס לביתו ודרש, (תהלים יא) כי צדיק ה' צדקות אהב ישר יחזו פנימו. מה הטעם כי צדיק ה' צדקות אהב? משום שישר יחזו פנימו. מה זה פנימו? הפנים העליונים של כל העולם, שצריכים לבקש רחמים ממנו על כל מה שצריכים.

אמר לו רבי אלעזר בנו, אם כך, היה צריך להיות ישר יחזו

ברוך הוא, עד דאודעיה לצדיקייא, הךא הוא דכתיב, (עמוס א) כי לא יעשה יי' אלהים דבר כי אם גלה סודו אל עבדיו הנביאים.

עד דהוו אזלי עאלו בההוא כרם. חמו חד חויא דהוה אתי, ופומיה פתיחא (נ"א ונהוה לחיש בלישניה), ומלהטא בארעא בעפרא. אשתניק רבי שמעון, וקטפר ידוי ברישיה דחויא, שכיף חויא, מאיך פומיה, וחמא לישניה מרחיש. אמר ליה חויא חויא, זיל ואימא לההוא חויא עלאה, דהא רבי שמעון בן יוחאי בעלמא שכיח. עייליה לרישיה לחד נוקבא דעפרא. אמר גוזר אנא, כשם דתתאה אתחזר לנוקבא דעפרא, כן עלאה יתחזר לנוקבא דתהומא רבא.

רחיש רבי שמעון בצלותא, עד דהוו מצלי שמעו חד קלא, פוטקרא דקיטפא עילו לאתרייכו, קטפירא דבורייגי לא שראן בעלמא, דהא, רבי שמעון בן יוחאי בטיל לון. זפאה אנת רבי שמעון, דמארך בעי ביקרך על כל בני עלמא. במשה כתיב (שמות לב) ויחל משה וגו', דמשמע דאחיד ליה פרגודא, ואנת רבי שמעון גוזר, וקודשא בריך הוא מקיים. הוא גוזר, ואנת מבטל.

אדהכי חמא דנהיר שמשא, ואתעבר ההוא אוכמא, אמר רבי שמעון, ודאי הא עלמא אתבסם, עאל לביתיה ודרש, (תהלים יא) כי צדיק יי' צדקות אהב ישר יחזו פנימו. מאי טעמא כי צדיק יי' צדקות אהב, משום דישר יחזו פנימו. מאי פנימו. פנים עלאין דבני עלמא, בעון למבעי רחמי מגיה, על כל מה דאצטריכן.

אמר ליה רבי אלעזר בריה, אי הכי ישר יחזו פנימו מיבעי ליה, או ישרים יחזו, מאי

יָשָׁר יַחְזוּ. אָמַר לִיה רָזָא עֲלָאָה, דְּאִינוּן יָמֵי קָדָם דְּעִתִּיקָא קְדִישָׁא, סְתִימָא דְכָל סְתִימִין. וַיְמִי עוֹלָם, דְּזַעִיר אַנְפִּין, דְּאִינוּן אַקְרוּן פְּנִימוֹ, (דְּאִינוּן) חֲמָאן בְּאַרְח מִיֶּשֶׁר מַה פְּנִימוֹ, (שְׁהָם) רוּאִים בְּדַרְךָ יֶשֶׁר מַה שְּׁצָרִיף לְרֹאוֹת.

שְׁשִׁנְנוּ, בְּשַׁעָה שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשַׁגֵּיחַ בְּעוֹלָם וְרוּאָה שְׁפָשְׁרִים מְעַשִּׂיהֶם שֶׁל בְּנֵי הָאָדָם לְמַטָּה, מִתְגַּלֶּה הָעֵתִיק הַקְדוֹשׁ בְּזַעִיר אַנְפִּין, וּמְסַתְּכָלִים כָּל אוֹתָם הַפְּנִים בְּפְנִים נְסֻתִים, וְכֻלָּם מִתְּבַרְכִים. מַה הַטַּעַם שֶׁמִּתְּבַרְכִים? מִשּׁוּם שֶׁמְסַתְּכָלִים אֵלָיו כְּאֵלּוֹ בְּדַרְךָ יֶשֶׁר, שֶׁלֹּא סוּטִים יְמִינָה וּשְׂמֵאלָהּ. זֶהוּ שְׁפָתוֹב יֶשֶׁר יַחְזוּ פְּנִימוֹ. וְכֻלָּם מִתְּבַרְכִים וּמְשַׁקִּים זֶה אֶת זֶה, עַד שֶׁמִּתְּבַרְכִים כָּל הָעוֹלָמוֹת. וְכֻלָּם הָעוֹלָמוֹת נִמְצָאִים כְּאֶחָד, וְאֵז נִקְרָא ה' אֶחָד וְשֵׁמוֹ אֶחָד.

וּבְשַׁחֲטָאֵי הָעוֹלָם מִתְּרַבִּים, נְסֻתָר הָעֵתִיק הַקְדוֹשׁ, וְאִין מְשַׁגֵּיחִים פְּנִים בְּפְנִים, וְאֵז מִתְעוֹרְרִים הַדִּינִים בְּעוֹלָם, וְהַפְּסָאוֹת עוֹלִים, וְעִתִּיק הַיָּמִים סְתוּם וְלֹא מִתְגַּלֶּה. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (דְּנִיאל ז') הֵייתִי רוּאָה עַד שֶׁהַפְּסָאוֹת הוֹרְמוּ וְעִתִּיק הַיָּמִים יוֹשֵׁב. עַד שֶׁהַפְּסָאוֹת הוֹרְמוּ, שְׂאוֹתָם הַפְּתָרִים הָעֲלִיּוֹנִים, שֶׁמְשַׁקִּים אֶת כָּל הָאֲחָרִים לְהַעֲמִידָם בְּקִיּוּמָם. וּמִי הֵם? הָאֲבוֹת. וְעִתִּיק הַיָּמִים יוֹשֵׁב וְלֹא מִתְגַּלֶּה. וְאֵז מִהַפְּכִים הַרְשָׁעִים שֶׁל הָעוֹלָם רַחֲמִים לְדִין.

שְׁנִינּוּ. מִצַּד הָאֵם יוֹצְאִים שׁוֹמְרֵי הַחֻקִּים, הַקְּלָפוֹת שְׁלֵהֶם, וְאוֹחֲזִים בְּמַקָּל שֶׁל הַגְּבוּרָה, שׁוֹלְטִים עַל הַרְחָמִים, כְּמוֹ שְׁנֵאֲמַר (בְּמַדְבָּר טו') הַנּוֹעֲדִים עַל ה', עַל ה' מְמַשׁ. וְאֵז נִמְצָאִים שְׁלָמִים, וּמִתְעוֹרְרַת בְּכֻלָּם קֶטְטָה.

יָשָׁר יַחְזוּ. אָמַר לִיה רָזָא עֲלָאָה, דְּאִינוּן יָמֵי קָדָם דְּעִתִּיקָא קְדִישָׁא, סְתִימָא דְכָל סְתִימִין. וַיְמִי עוֹלָם, דְּזַעִיר אַנְפִּין, דְּאִינוּן אַקְרוּן פְּנִימוֹ, (דְּאִינוּן) חֲמָאן בְּאַרְח מִיֶּשֶׁר מַה דְּאֲצֻטְרִיף לְמַחֲמִי.

דְּתֵאֲנָא בְּשַׁעָתָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא אֲשַׁגַּח בְּעֲלָמָא, וְחֲמָא דְמִתְּפַשְׁרֵן עוֹבְדֵיהוֹן דְּבְנֵי נְשָׂא לְתַתָּא, אֲתַגְּלִיָּא עִתִּיקָא קְדִישָׁא בְּזַעִיר אַנְפִּין, וּמְסַתְּפֵלָן כָּל אִינוּן אַנְפִּין בְּאַנְפִּין סְתִימִין, וּמִתְּבַרְכֵן כְּלָהוּ. מְאִי טַעְמָא מִתְּבַרְכֵן. מִשּׁוּם דְּמְסַתְּפֵלִין אֵלִין בְּאַרְח מִיֶּשֶׁר, דְּלֹא סְטוּ לִימִינָא וְלִשְׂמֵאלָא, הֲדָא הוּא דְכֵתִיב (דף ט"ו ע"ב) יֶשֶׁר יַחְזוּ פְּנִימוֹ. וּמִתְּבַרְכֵן כְּלָהוּ, וּמְשַׁקִּיין דָּא לְדָא, עַד דְּאֲתַבְּרֵן כְּלָהוּ עֲלֵמִיא. וּמִשְׁתַּכְּחִי כְּלָהוּ עֲלֵמִין כְּתֵד, וּכְדִין אֲתַקְרִי (זְכַרְיָה יד) יְי' אֶחָד וְשֵׁמוֹ אֶחָד.

וְכַד חוֹבֵי עֲלָמָא סְגִיאוּ, אֲסֵתִים עִתִּיקָא קְדִישָׁא, וְלֹא מְשַׁגֵּיחִין אַנְפִּין בְּאַנְפִּין, וּכְדִין דִּינִין מִתְעַרְי בְּעֲלָמָא, וְכוּרְסוּן רְמִיּוֹ, וְעִתִּיק יוֹמִין אֲסֵתִים, וְלֹא אֲתַגְּלִיָּא. הֲדָא הוּא דְכֵתִיב, (דְּנִיאל ז') חֲזַה הָוִית עַד דִּי כוּרְסוּן רְמִיּוֹ וְעִתִּיק יוֹמִין יְתִיב. עַד דִּי כוּרְסוּן רְמִיּוֹ, דְּאִינוּן כְּתָרִין עֲלֵאִין, דְּמְשַׁקִּיין לְכְּלָהוּ אֲתַרְנִין, לְאוּקוּמֵי בְּקִיּוּמֵיהוּ. וּמֵאֵן אִינוּן. אֲבָהָן. וְעִתִּיק יוֹמִין יְתִיב, וְלֹא אֲתַגְּלִיָּא. וּכְדִין מִהַפְּכִין חֲיִיבֵי עֲלָמָא רַחֲמֵי לְדִינָא.

תֵּאֲנָא. מִסְטְרָא דְאִימָא, נְפָקִין גְּרִדִּינִין נִימוּסִין קְלִיפִין, וְאַחֲדִין בְּקוּלְפוֹי דְּגְבוּרָה, שְׁלֻטִין עַל רַחֲמֵי, כְּמָה דְאֵת אֲמַר (בְּמַדְבָּר טו') הַנּוֹעֲדִים עַל יְי', עַל יְי' מְמַשׁ. וּכְדִין אֲשִׁתְּכַחוּ עֲלֵמִין חֲסֵרִין, (ס"א קְטִירִין) דְּלֹא שְׁלָמִין, וּקְטֻטוּתָא אֲתַעַר בְּכְלָהוּ.

הָעוֹלָמוֹת חֲסֵרִים, (קְשׁוּרִים) שְׂאִינָם